

[Tom Behnke]

Forslaget har givet en god og en lang debat om tingene. Vi har ikke helt nået det resultat, vi havde ønsket, men det har i den grad rusket op i mange ting. Der har været mange deputationer, og vi har fået mange breve om, hvad det er, der foregår ude i landet, og hvor galt det egentlig står til.

Da Fremskridtspartiet ved førstebehandlingen skulle gøre op med dette forslag, blev vi enige om, at i stedet for at det var kommuner, forvaltninger eller lignende, der traf afgørelserne, var det allerbedste at få dem forelagt for en domstol, således at der var partsrettigheder og vi kunne få sagerne tilstrækkeligt belyst. Det ville også give den fornødne og tilstrækkelige retssikkerhed, som vi savner i en række af lovforslagets punkter.

Lad mig bare nævne, at vi finder hele afsnittet om telefon- og brevkontrol meget uhenigtsmæssigt, og at man med dette lovforslag rent faktisk gør det nemmere at føre telefon- og brevkontrol med unge tvangsanbragte mennesker, end det er med forbrydere, der har begået store kriminelle handlinger. Det mener vi er klart urimeligt, og det er en forkert behandling af de unge mennesker at lave en sådan overvågning.

Så er der hele afsnittet om, at man skal have mulighed for at tvangsindlægge børn på psykiatriske afdelinger blandt de andre patienter, der er der i forvejen, blot for lige at undersøge, om det pågældende barn fejler noget. Enhver kan jo sige sig selv, at hvis man tager et sundt og rask barn, sætter det ind på en lukket psykiatriske institution for at undersøge det, vil barnets adfærd naturligvis været meget kraftigt styret af de omgivelser, som barnet er i, og man vil få nogle klart misvisende resultater af undersøgelserne, og derfor kan vi under ingen omstændigheder acceptere, at denne mulighed foreligger.

Derudover kunne vi godt tænke os, at man indførte sanktioner over for de behandlere, uanset på hvilket trin i systemet det er, som mere eller mindre bevidst tilfører rapporterne mindre sandheder eller direkte løgnagtigheder. Hvis det viser sig, at en tvangsfjernelse har været forkert, at der altså ikke var noget grundlag for den, skal der være sanktioner over for de pågældende behandlere. Samtidig skal der selvfølgelig udbetales en ganske klækkelig erstatning til de mennesker, det er gået ud over,

og yderligere – for penge er jo ikke alt – skal der stilles den fornødne psykologbistand til rådighed for at genoprette forholdene så godt, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Det var nogle ting, vi i øvrigt godt kunne tænke os at have med.

Vi har også skrevet i betækningsbidraget, at vi finder, at i en række af de sager, der nu har været fremme, eller som vi har fået tilsendt, ville det være på sin plads, at nogle af de behandlere, der er i systemet, selv blev underkastet en mentalundersøgelse. Det er ikke, fordi vi skal hetze mod de pågældende personer, men fordi vi ved, at i dette store apparat med mange behandlere er de fleste gode og søbre medarbejdere, men deres omdømme bliver ødelagt af de få, som ikke kan finde ud af at styre sig.

I det hele taget er den filosofi, der ligger til grund for forslaget, i hvert fald som vi tolker den, at børnene er samfundets ansvar, og den filosofi deler vi bestemt ikke. Det er vores klare overbevisning, at de mennesker, der er bedst til at varetage børnenes interesser, er og bliver forældrene, og at det er dér, man skal sætte ind i stedet for at fare frem med tvangsfjernelser.

Af de mange bilag og breve, der er kommet fra psykoanalytiker Sofie Lunøe, vil man se, at det står meget galt til rundt om i Danmark, i nogle kommuner selvfølgelig mere end i andre, og hvis man læser konklusionerne af de rapporter, der foreligger om børn, der rent faktisk er blevet tvangsfjernet på et meget tyndt grundlag, kan man sætte sig ned og prøve at kigge på sin egen familie og på sine egne børn. Ville ens egen familie ikke kunne få nøjagtig den samme behandling, hvis den kom under den kniv, som man fører fra nogle forvaltnings side?

Det er min klare overbevisning, og det er skrækindjagende, at vi i Danmark har et system, hvor det egentlig kun er et spørgsmål om, hvornår de offentlige myndigheder får øje på en, hvornår de finder ud af, at ens barn nu skal tvangsfjernes, for det er det, der har været tilfældet i mange af de sager, som vi har set: sunde og raske børn, sunde og raske forældre, men på grund af forviklinger, på grund af en forkert administration, en forkert behandling er det alligevel lykkedes myndighederne at tvangsfjerne børnene, og disse børn er altså ødelagt for livstid; de tilfælde skal vi naturligvis undgå.